



Prosinec 2012

Úvodní slovo	2
Rozhovor s P. Jiřím Krpálkem	3
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	10
Příspěvky ze života farnosti	
Naši senioři.....	10
Expedice Makedonie.....	11
Setkání „Společa“.....	12
Blahořečení františkánů	14
Misijní klubko.....	15
Farní den	16
Opravy	17
Sedmkrásek v Brně.....	18
Kněžské svěcení.....	19
Stránka pro luštitelé	20
Pozvánky	
Farní ples.....	20
Farní zájezd	21
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny.....	23
Slovo otce biskupa Vojtěcha	23



Rok eucharistie - rozměr tajemství a společenství

Tajemství eucharistie je úzce spjato s vzýváním Ducha Svatého. Duch posvěcuje dary, aby tyto dary posvětily ty, kteří je přijímají. Jak říká jáhen v pravoslavné liturgii před přijímáním: „Svaté věci jsou pro svaté“ (Sancta sanctis).

Přítomnost eucharistie můžeme sledovat už ve Starém zákoně, kde je přítomna jako předobraz, v Novém zákoně jako *hotová událost* a v době církve jako *svátost*. Ve známé sekvenci „*Sióne, chval Spasitele*“, složené svatým Tomášem Akvinským k svátku Božího Těla, zpíváme: „Předobrazem v Izákovi, zpodoben pak v beránkovi, v maně dané na poušti.“

V Novém zákoně je ustanovení eucharistie spojeno se smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista. Evangelista Jan zdůrazňuje chvíli skutečného obětování (kříž), ostatní zdůrazňují chvíli obětování tajemného (večeře). Dějiny odhalují to, co se stalo a jak se to stalo, liturgie působí, že minulé není zapomenuto – stále se oslavuje, činí znovu přítomným. **Ptáme-li se, proč událost na kříži neskončila a neuzavřela se sama v sobě jako každá jiná historická událost, ale naopak je stále aktuální, nacházíme konečnou odpověď v Duchu Svatém.**

Duch Svatý s námi zůstává stále: „Já budu prosit Otce, a dá vám jiného přímluvce, aby s vámi zůstal navždy“ (Jan 14,16). **Ježíšova oběť na kříži stále trvá, je uzavřena, i neuzavřená, je okamžitá podle dějin a trvalá podle Ducha. Svátosti byly umožněny Ježíšovým Duchem, z tohoto základu pramení důležitost vzývání Ducha Svatého při mši svaté.**

Ve mši svaté předchází vzývání Ducha Svatého bezprostředně **slovům proměnění** - ukazuje na působení Ducha Svatého, který dává sílu slovům vysloveným Ježíšem Kristem, které kněz nyní opakuje. Po slovech proměnění se znovu obracíme k Duchu Svatému, aby nás učinil mystickým tělem Ježíše Krista, společenstvím přijímající Ježíše Krista, které roste v jednotě.

Přijímání a vytvoření křesťanského společenství nejsou jen plodem našeho úsilí, ale především dílem Ducha Svatého. Duch Svatý je ten, který posvěcuje i proměňuje jak přinášené dary, tak i mystické tělo církve. „Eucharistie tvoří církev tím, že dělá z církve eucharistii.“

Tento eucharistický rok je výzvou k objevení **tajemství posvěcení a proměnění**. Duch posvěcuje dary, aby tyto dary posvětily ty, kteří je přijímají: „Svaté svatým“!¹

Váš otec Pavel

¹ Inspirováno knihou Cantalamessa, R.: *Eucharistie - naše posvěcení*

V rozhovoru se nám tentokrát představí P. Jiří Krpálek. Budeme mít příležitost se s ním osobně setkat v rámci adoračního dne, který v Olešnici povede.

Otče Jiří - mohl byste se nám představit?

Narodil jsem se v roce 1931 v Brně, kde jsem prožíval svoje dětství a mládí. Můj otec byl středoškolský učitel, prožil první světovou válku jako legionář, měl velmi silnou víru v Boha. Možná proto, že toho za války mnoho prožil. Dodnes vidím s jakou úzkostlivostí se nám snažil tuto víru předat.

Měl jsem tři sourozence. Jedna sestra umřela malá, takže dva ještě mám a snažíme se být všichni věřící. Moji sourozenci se své děti také snaží vést k víře.

Rodiče nás vedli pravidelně každý měsíc ke svaté zpovědi a svatému přijímání. Neexistovalo říct: „Já nepůjdu, mně se nechce...“ Když jsme přišli domů, tatínek si klekl u psacího stolu, udělal kříž a naučil nás modlitbu „Duše Kristova posvět mě“. Později jsem nastoupil na gymnázium, kde tatínek učil, a potom jsem přestoupil na gymnázium biskupské.

Zde učili jezuité, ale v roce 1948 přišla totalita. Profesory odvezli do věznic, mnozí tam zemřeli. My jsme byli přefazeni na klasická gymnázia. V roce 1951 jsem maturoval. Někteří k maturitě nebyli připuštěni. Na vysokou školu se nedostal nikdo, později dva – ostatní museli do pracovního procesu. Od šestnácti let jsem chtěl být knězem, modlil jsem se za to.

Do semináře v Litoměřicích jsem odmítl nastoupit – byl pod taktovkou komunistů a biskupové v té době byli proti vstupu. Chtěl jsem poznat dělnické prostředí, a tak jsem nastoupil do První brněnské strojírný jako zámečník, pak úředník. Odtud jsem byl povolán na vojnu. Později jsem pracoval ve Vodárně.

V té době ke mně přišel kamarád, který řekl, že má kněze, u kterého bychom mohli studovat. Ujal se nás premonstrát P. Bronislav Svoboda. Učil nás po bytech latinu, filosofii. Chytla nás státní bezpečnost, vyslýchali nás, některé zavřeli. Studium bylo díky tomu všelijaké, skládali jsme zkoušky u profesorů Matyáše a Krátkého (tehdy ještě nebyl biskup).

Potom mně potkal P. Stanislav. Ptal se: „Studuješ?“. Řekl jsem, že nemám kde a on říká: „Podívej se, já tě napojím na kněze, za rok, za dva roky budeš možná vysvěcený“. Seznámil mě s tehdejší knězem Felixem Davidkem a to studium opravdu začalo.

On nám dal zpovědní zrcadla, noční semináře. Skutečně se to rozběhlo. V roce 1966 se P. Davídek vrátil po čtrnácti letech z vězení a zajímal se, kdo by měl nějaké chlapce, kteří by měli zájem, aby je vedl. A tak jsme začali studovat a už v roce 1967 bylo možné začít některé světit.

Zde to nebylo možné, ale on se napojil na východní Německo. Tam byl biskup, který byl ochoten světit. Byl to Gerlete Bernard, pomocný biskup míšeňský a tak uděloval nižší svěcení, podjáhenství, jáhenství. Svěcení uděloval pak už samotný ordinovaný míšeňský biskup. Já jsem tam původně neměl jet, ale nakonec jsem jel také.

Cestovali jsme tam po jednom a zase se hned vraceli jinou cestou. V září 1967 jsem byl vysvěcen na jáhna a na kněze. Biskup Davídek nás hned zapojil do pastorační činnosti, kázání atd. Svým způsobem jsme byli formováni tou jeho pastorační činností a dál jsme studovali. Jeho přednášky byly většinou v Koberčicích na faře, kde nás pan farář přivítal, takže tam bývalo dvanáct až třicet lidí. Ale potom si toho všimla StB a přednášky skončily.

Biskup Davídek pracoval jako sanitář v dětské nemocnici. Dával dál různé semináře, v osmdesátých letech onemocněl. Navštěvovali jsme ho doma a konali to, co bylo třeba a co bylo možné.

Roku 1973 mě vysvětili na biskupa. S jeho souhlasem jsem světil nižším stupněm svěcení některé kandidáty na kněze. Církev byla stále v ohrožení a bylo třeba zajistit její službu. Biskupa Davídka, který zemřel 1988, světil biskup Jan Blaha (v současné době je velmi nemocen),

V roce 1989 přestala totalita, tak jsme byli každý zavolaní k pohovoru a byla zpochybněna naše svěcení, což si myslím, že nebylo správné a bylo tím velice ublíženo skryté církvi.

Kněží měli být znovu pod podmínkou vysvěcení. Já jsem byl svěcen od biskupa, tak jsem tuto možnost nemusel podstoupit, což bylo dobře.

Potom jsme byli začlenění do pastorační činnosti. Byl jsem u Sv. Anny, potom v Kuřimi a Lipůvce. Dnes jsem farářem na Lipůvce a od ledna, dá-li Pán, budu sloužit u sester dominikánek ve Střelčicích.

V poslední době jsem byl hodně nemocný. Měl jsem několik operací - onkologických a plastických. Pán Bůh mi ale dává uzdravení. Asi chce, abych tu ještě zůstal. Funguji podle svých možností a podle toho, jak si to Pán přeje.

Někteří lidé mluví o vašich operacích jako o zázraku, jaký je váš názor?

Včera jsem byl u svého lékaře a on říkal: „Vy už byste tady vůbec neměl být, já se divím, že tady ještě jste a v takové kondici.“ Měl jsem tři plastické operace, tři onkologické, bércové vředy, kardiologickou a urologickou operaci.

Jak vnímáte potřebnost roku víry a eucharistie sám pro sebe a pro ty, ke kterým jste poslán sloužit?

Je rok víry a rok eucharistie - snažím se dnes víc studovat katechismus, Písmo svaté a vím, že víra je největší dar, který člověk může mít. Ještě nemáme přesný plán, co budeme ve farnosti dělat, ale já už svou farnost prakticky opouštím. Takže to asi bude starost mého nástupce.

Myslím si, že víra je osobní vztah, a právě prohloubení tohoto osobního vztahu znamená růst víry. Jak někdo řekl - pokud nebude křesťan mystikem, tak nebude křesťanem vůbec. Tak se snažím studovat tyto křesťanské mystiky - sv. Jana od Kříže, sv. Terezií Ježíškovu. Právě teď jsem dostal knihu, kde je 365 dní s karmelitskými světcí a to považuji za zdroj meditace, tam jsou nádherné myšlenky.

Jde o totální odevzdání se Kristu. Víte, Terezička byla patnáctiletá dívčina. Dneska je plným právem učitelkou církve, a má nejvíc projevů takové duchovní odevzdanosti, duchovní lásky, která může oslovit dnešního věřícího člověka.

Zmínil jste dvě slova, u kterých mám obavu, že jim mladší, ale i starší lidé nebudou rozumět. Byl byste tak hodný a na prvním místě vysvětlil, co je to mystik? Protože, abych se stal mystikem, musím vědět, co to je pro praktického normálního věřícího člověka.

Myslím, že mystikem se může stát a být každý křesťan. To je niterní, vnitřní, hluboký, osobní vztah ke Kristu a to je vlastně vše.

A meditace? Jak byste navedl dnešního člověka, aby věděl, co má dělat, chce-li meditoval?

Meditací mohou být různé druhy. Sv. Ignác z Loyoly má takzvané vedení smyslů, to je velice jednoduché. Konkrétně o Vánocích - jsem jakoby mezi těmi pastýři, přijdu do jeskyně. Co cítím, co vidím, co hmatám, jako třeba chlad, bída, nedostatek - to prožívám s Ježíškem. Vezmu si Ježíška do náruče, požádám Pannu Marii. To může být jeden druh takové prosté meditace.

Jiným druhem, který bych ale nedoporučoval hned na začátek, může být o Marii, naší Matce, Matce víry. Úvahy o Marii nebo mohu vycházet z určitých textů evangelia. Třeba o Zacheovi. Toužím vidět Ježíše. Toužím a prosím Pána Ježíše: „Prosím a toužím tě vidět, prosím Pane Ježíši, přijď ke mně, toužím se s tebou setkat.“

Je to takový rozhovor s Bohem, rozhovor, později setkání, kdy nemusím nic mluvit, kdy prožívám toto setkání. Každý z nás po sv. přijímání - živý Bůh je přítomen v našem srdci. Ten pravý Bůh, který stvořil tento svět, který za mě zemřel. Projevím mu lásku, vděčnost, odevzdanost, lítost.

Mohu to nějak vyjádřit a vůbec nemusím mluvit. Jako třeba příběh od svatého faráře Arského: Do kostela přichází sedlák, prostý člověk, a každý den hodinu nebo dvě klečí před svatostánkem a dívá se na něj. Farář mu říká: „Příteli, co říkáte tomu svému mistru, když tady tak klečíte? A on říká: „Nic mu neříkám. Já se tu na něj tak dívám, on se dívá na mě.“ Prosté a pravdivé. To je vrchol meditace.

A co byste poradil dnešním rodičům? Jakým způsobem mají pracovat na vnitřním vztahu ke Kristu se svými dětmi, případně vnoučaty?

Neznám větší prioritu dnešní doby, než právě výchovu vlastních dětí a vnuků ve víře. Aby se víra stala jejich majetkem – především. A to je základ. Výchova je láska a příklad. Čili prvně musí jít tito rodiče a prarodiče příkladem. Musí ukázat, že víra pro ně, pro dospělé, něco znamená. Víra musí dávat radost, štěstí a pokoj. Nesmí to být jenom: „Ty musíš, ty nesmíš.“

Mám knížku, jmenuje se „Výchova k dospělosti“, a tam děti mluví o svých rodičích. A jeden šestnáctiletý chlapec říká: „Mě naučili rodiče lhát, protože mě nikdy nechtěli nikam pustit.“ A jedna sedmnáctiletá dívka tam říká: „Mně maminka nikdy neříká ty musíš, ty nesmiš. Ale říká, já bych to dělala tak a tak.“

Citlivý přístup. Ne to dělat nějakým násilím, ale rozhovorem, modlitbou, obětovat se pro víru těchto svých vnuků, vnoučat. Ovšem dneska je výchova daleko těžší. Jak jsem se zmínil, za nás neexistovalo, abychom řekli: „Dnes nepůjdu do kostela.“ To nikoho ani ve snu nenapadlo. Ale dnes... Jedna maminka říká: „V době velikonoční přišel za mnou šestnáctiletý syn a vrazil mi dýku do srdce. Řekl: „Mami, já už nebudu chodit do kostela.““ A ona se mě ptá: „Co můžu dělat?“ Nic nemůže dělat, jenom se modlit. A doufat, že to, co mu do těch šestnácti let dala, tak se k tomu může vrátit až zase dostane rozum. Ale jinak nemůže dělat nic, protože dneska je výchova daleko těžší. Tím víc se mají rodiče a prarodiče modlit, obětovat se, konat sebezápory, aby tato víra v dětech byla.

Rodiče musí mít také důvěru a něco nechat na Pánu Bohu. Snažit se udělat, co moho, ale Pánu teď říct: „Já ti to dávám do tvých rukou.“ Na to nemůže být nějaký univerzální, konkrétnější návod, protože každá rodina je jiná, každé dítě je jiné a rodiče musí najít správný přístup.

Mám ve farnosti třígenerační rodinu. Dědeček šedesátiletý a jeho děti a vnoučata - všichni jsou věřící. Onehdy jsem si ho vzal na kobereček. On si myslel, že mu chci něco vytknout a já se ho zeptal: „Co jste dělali, že ty vaše děti i vnuci jsou věřící?“ „Každý večer jsme se společně modlili.“ Takže bych řekl, že určitě společná modlitba, prožívání svátků s Kristem pro Krista.

Četl jsem zajímavou knihu od jednoho mystika a on říká: „Vánoce jsou vlastně narozeniny Krista a my tam máme stromeček, kapra, dárky, ale kde je ten Kristus? A ne, že my bychom si měli dávat dárky, ale jemu dát dárky. Prožívat to jako ústředí Ježíšova narození, celé Vánoce.“ Kdo to z nás věřících takto prožívá?

V závěrečném poselství biskupů ze synodu o nové evangelizaci na začátku roku víry zazněla výzva, aby každý věřící hlásal svým příbuzným, známým, kolegům evangelium. Poradil byste, jakým způsobem to dělat prakticky? Protože v naší oblasti běhají svědkové Jehovovi a lidé by asi těžko přijali podobnou misií ve svých domovech od nás katolíků.

No, řekl bych, že i katolíci dělají tuto misií a vím, že třeba P. Kolář chodil po rodinách v Brně - své farnosti. A my jsme to také v Kuřimi praktikovali před Vánoci, Velikonoci.

Natiskli jsme pořádky bohoslužeb a dávali jsme je do schránek. Většinou s námi tedy nemluvili, ale mně osobně se stalo, když jsem to jednou nesl, že řekla jedna paní: „Víte, nejsem věřící, ale aby mě přišel pozvat farář, to se mi ještě nestalo.“

Takže určitým způsobem i takhle je to možné, ale možná by to nesedělo atd. Ale myslím si, že svědčit o víře jako o radosti.

Měl jsem farnici, která za mnou přišla a řekla, že se jí kolegyně v práci ptala: „Ty nemáš žádné problémy, člověče? Ty se pořád usmíváš!“ A to může být červíček, který tam vložíme tomu nevěřícímu: „Proč je taková? Víra něco znamená.“

Víte, jak říkal jeden starý filosof: „Kdyby křesťané skutečně vypadali jako vykoupení, lidé by je chtěli následovat.“ Ale víra nám přece vždycky dává radost, štěstí, pokoj. Víra má překonávat ty naše problémy, těžkosti, právě z radosti z toho, že jsme děti Boží. Že Bůh je v našem srdci, že o mně ví, že jsem milovaným dítětem Božím. Umíme to? O to jde a jistě o tom můžeme i promluvit. Někdy i o věcech víry.

Někdy je moc cenný i jakýkoliv zbožný projev babiček, které mají nesmírnou úlohu v dnešním světě. Já, když jsem pracoval, tak byl za mnou spolupracovník - student medicíny. Když jsme došli na náboženské věci, tak říká: „Víte, moji rodiče jsou nevěřící, ale já si vzpomínám, že naše babička, když jsem měl asi pět let, tak mi vyprávěla o Pánu Ježíši.“ A najednou se to v něm probudilo. Chtěl Nový zákon a měl zájem o víru.

Cesty jsou různé. Bůh jistě chce, abychom víru předali dál. Předat víru nikdo nemůže, ani kněz. To je dar Boží. Ale můžeme připravit cestu a to je naše poslání, náš úkol. „...Ve spojení a prosbách k Duchu svatému, hledali cesty víry pro sebe i ostatní...“ Důležitý je náš příklad. Dobrý příklad je to nejlepší.

V kuřimské věznici, kam jste dlouhá léta chodil pravidelně a teď tam ještě občas sloužíte v neděli mši svatou, patříte mezi nejoblíbenější duchovní. Čemu si myslíte, že za to vděčíte?

Tak to nevím, ale jsou tam velice pozorní.

Ale jsou tam i ti, kteří odejdou z bohoslužby. Nevím, jestli jsem nejoblíbenější já.

Vím, že se tam na vás vždycky těší a ptají se, kdy zase přijde P. Krpálek.

Já se snažím vidět to i z jejich pohledu, jejich zrakem. A snažím se jim zdůraznit, že i za tímle časem, kdy jsou ve vězení, za tím za vším stojí Bůh. Je to výzva, aby cestu k Bohu našli, tam mají čas přemýšlet. Jsou lidé, kteří skutečně ve vězení tuto cestu našli.

Je to jako výzva Boží. Bůh je vlastně volá. Každého Bůh volá, každého určitým způsobem, ale nikoho nenutí. Respektuje lidské rozhodnutí. Tluče na ta srdce, jak říká bible: „Stojím u dveří tvého srdce a tluču, jestliže otevřeš, vejdu, a budu s tebou večeřet - **jestliže otevřeš**“.

Kristus to krásně vyjádřil, když plakal nad Jeruzalémem před svým utrpením: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvoje děti, jako slepice pod křídla shromažďuje svoje kuřátka, ale ty jsi nechtěl“. Když člověk nechce, tak Bůh není všemocný, ale bezmocný.

Mnoho lidí mluví o tom, že prožívají krizi víry. Zažil jste někdy ve svém životě něco podobného?

Jakousi krizi, jakési pochybnosti jsem měl, ale skutečnou krizi víry jsem nezažil.

A máte nějaké heslo, kterým se řídíte, které vás povzbuzuje, posiluje v životě víry?

To přímo nemám. Jenom se mi líbí třeba slova Terezie z Lisieux: „Pane, ať tebe jako jediného hledám, a jediného nalézám...“ I když jsem si vědom, že jsem ještě dalek toho, aby to skutečně bylo, jak to má být.

V současné době se také objevují pochybnosti o podobě tradiční rodiny a manželství. Co byste vzkázal manželům, kteří prožívají krizi svého vztahu a třeba jsou i na pokraji rozvodu?

Měl jsem více takových případů a teď mám jeden, kdy asi ten rozvod měl skutečně být, ale už je pozdě.

Ať jsou manželé věřící nebo nevěřící, musí tu být jedna podstatná věc, bez které nemůže růst vzájemný vztah manželů - komunikace. Pokud řeší manželské problémy v práci s kolegy, s kamarády a kamarádkami a nebo je neřeší a skládají je do svého nitra, tak okrádají ten vztah o živinu, bez které nemůže manželství existovat – komunikace.

A potom, když říkám na začátku snoubencům třeba: „Petře, vy si neberete Moniku, abyste byl šťastný, ale abyste učinil šťastnou ji a Moniko, vy si neberete Petra, abyste byla šťastná, ale abyste ho učinila šťastným. Já jsem tady pro tebe, nikoliv pro sebe“. Manželství je instituce na odbourávání vlastního sobectví. Když oba budou sobci a nebudou to chtít uznat a změnit, pak mohou mít desetkrát svatbu v kostele a manželství se může rozpadnout. Při svátosti manželství dostávají schopnosti a dary od Boha, aby zvládli ten úkol být spolu, vytvořit rodinu. Ale jsou to jen schopnosti. Pokud s nimi nespolupracují, to ovoce tam nemůže být.

A co byste poradil těm, kteří v této oblasti trpí jednostranně? Chtěli by komunikovat se svým partnerem, ale ten druhý o to nemá zájem?

No to je bohužel špatné, takových příkladů mám víc, i ze svého přibuzenstva. To je velice těžké. Právě jedno to manželství, kde nebyla z jedné strany absolutně žádná komunikace, tak se sice nerozpadlo, ale rozpadávalo se. A je otázka, když se na to tak zpětně dívám, že by bylo možná lepší, kdyby skutečně od sebe odešli, protože teď jsou děti na nervy, berou prášky. To je potom velmi těžké, protože tam nepomůže nic. Jen se modlit. Trpí tím celá rodina, ne jen manželé, ale i děti.

Jedněm jsem říkal: „Moniko, jaký je ten tvůj Petr?“ A ona říká: „On miluje víc věci než lidi“. On měl třeba krásnou zahradu, všechno bezvadné. On doma uvařil, uklidil. „Tak co chceš?“ „Já bych byla radši, kdyby si se mnou sedl a povyprávěl si.“ „A proč mu to neřekneš?“ „Já jsem mu to řekla a on mi odpovéděl: 'Ty máš pořád něco...‘“

Tam je důležitá také empatie – umět se vžít do toho druhého. Ne, co já si myslím, že je pro manželku dobré, ale co ona si myslí, že je pro ni dobré. I když to není lehké hned poznat, je to odrazový můstek, aby manželství bylo hezké, aby se měli rádi. Zase to znamená zapomínat na sebe a být pro toho druhého. A to je důležitější pro muže, než pro ženy, protože muž je od přirozenosti většinou větší sobec.

A myslíte, že je možné - teď mi jde o mladé lidi, kteří říkají „hlavně láska“ - aby došlo k nějakému celoživotnímu souladu mezi člověkem věřícím a nevěřícím v manželství?

Bohužel, měl jsem v pastoraci několik takových manželství – jedna strana věřící, druhá nevěřící. A já jsem řekl mamince jednoho z těch snoubenců: „To je škoda, že si bere nevěřícího“ a ona řekla: „Víte, on je velice hodný a ona ho může přivést k víře“.

A mám příklad z rodiny. Jedna moje neterť jednou byla na výletě jako svobodná a setkali se tam s druhou partou. Vůbec se neznali a ten jeden se do ní zakoukal. On byl v Mostě, ona v Brně, tak si psali. Viděli se párkrát. Říkali jí všichni: „Běž a řekni mu, že to skončíte.“ A on byl mezitím na vojně a ona tam za ním jela, ale neřekla mu že ho opustí. On se pak vrátil z vojny a přestěhoval se do Brna. Ne k ní, svůj byt si zařídil. Aby jí byl nablízku, opustil úplně rodinu. Ta ho kvůli tomu chtěla vydědit, protože on byl naprosto nevěřící a nepokřtěný.

Ale to děvče svou láskou dosáhlo toho, že než měli svatbu, tak on se nechal pokřtít a takřka každou neděli jde ke sv. přijímání. Takže i tohle je možné, ale to je podle mého názoru čestná výjimka.

Nedovedu si představit, jak lidé věřící s nevěřícími dohromady prožívají třeba vánoce a další svátky. Každý jinak? To se vtiskne do duše dětí. Mám staršího bratra, ten si vždycky dělal Vánoce jako jsme dělali my doma s rodiči. U chlapců je důležitý otec a jeho víra. Děti si řeknou: „Tatínek do kostela nechodí, tak co já bych chodil.“ Takže bych to nedoporučoval (smíšená manželství), ale bohužel je to dneska velice časté a nemůže člověk ty lidi nijak nutit. Jistěže, můžou se mít rádi, ale jak je možné, že věřící děvče chodí s chlapcem dva roky a on se ještě nenaučil ani „Otče náš“? Co dělala, jak s ním navázala hlubší vztah? Někteří se ani nezeptají, zda je partner pokřtěný. Neví to, tak to je potom těžké.

Na závěr - čím byste pozval naše farníky k prožívání adoračního dne?

Jednak bych řekl - musí to být touha u těch lidí, farníků, že se chtějí víc seznámit s Kristem. Nabízíme tady hlubší, opravdové, vnitřní setkání s Kristem, který má proměnit naše životy. Jestliže skutečně mám víru, měl bych toužit po tomto setkání.

Na mši kolikrát lidé chodí, aby to nebyl hřích nebo že musí, ale co to je za víru? Toužím po Kristu. Toužím se s ním setkat. S tím, který mě má rád, který mě chce obdarovat, který chce, abych přinesl nějakou oběť v životě; za svoje rodiče, děti, vnuky, sousedy a za ty, kteří jsou kolem mě.

Každý z nás má podíl na Kristově službě a moci - kněžské, prorocké, královské. Rodiče a učitelé, děti a každý z nás, kde jsme na pracovišti - to není náhoda. A možná Bůh skrze naše srdce a naše ruce chce pozvat všechny okolo k sobě. Jsme si vědomi této určité zodpovědnosti a tomu se můžeme naučit také právě na adoraci.

Otázky pokládal jáhen Ladislav

Člověku se všechny jeho cesty zdají ryzí, ale pohnutky zpytuje Hospodin.

Přisl.16,2

V životě člověka se může stát, že v důsledku vleklé nemoci, anebo kvůli stáří musí strávit dlouhou dobu v jedné místnosti a má možnost se stýkat s omezeným množstvím lidí. Když tato situace trvá dlouho, projeví se to tím, že člověk začne být se svým stavem nespokojený a hledá možnosti, jak dosáhnout změny. Když se ve vzpomínkách opakovaně vrací ke své minulosti, uvědomuje si, že už v ní nenachází nic, co by ho naplnilo novými dojmy. Když přemýšlí o své budoucnosti, zdá se mu velmi nejistá a nedovede si ji představit, protože ze zkušenosti ví, že je nesmírné množství možností, které ji mohou ovlivnit. Tím, že nemá možnost přijímat nové podněty ze současnosti, nemá novou náplň pro svůj duševní život. Když si tento stav uvědomí, pochopí, že si sám nepomůže a že mu nepomohou ani lidé, kteří jsou kolem něj, protože se neumí vžívat do jeho duševních pochodů a hledat s ním řešení.

Jediná možnost, jak překonat tuto depresivní situaci, je uvědomit si ji a nehledat řešení u lidí, jejichž možnosti jsou omezené, ale u Boha, který má nekonečné množství možností a chce člověku poskytnout to, co hledá. Člověk si musí uvědomit, kdo Bůh je, jaký má vztah k člověkovu a závislost člověka na Bohu. Může věřit, že i když prožívá těžké situace, že to není zbytečné, ale že to prospívá nejen tomu, kdo je snáší, ale také mnoha dalším lidem. Musí se naučit spoléhat na Boží prozřetelnost, která ví, co člověk prožívá, co je pro něj těžké a jakou potřebuje pomoc. Musí důvěřovat, že Bůh nedopustí, aby člověk trpěl víc, než kolik je schopen unést a že vždy dá dost pomoci, aby člověk prožil všechno, co snáší.

My si musíme být vědomi toho, že v životě každého z nás mohou takové situace nastat, a proto se na ně musíme připravovat i v době, kdy se nám vede dobře. Musíme se také učit mít pochopení pro lidi, kteří trpí a musíme se snažit vžívat do jejich stavu a být trpěliví při snášení jejich projevů, které nás dráždí nebo zraňují.

Když se budeme snažit chápat trpící lidi a budeme ochotní jim podle svých schopností pomáhat a usnadňovat jejich život, můžeme počítat s tím, že i kolem nás jednou budou lidé, kteří se nám budou snažit život ulehčit.

o. J. Šik

Článek převzat z Tomáška, farního zpravodaje f.k. farnosti u sv. Tomáše v Brně s laskavým svolením autora P. Josefa Šika a redakce zmíněného zpravodaje.

Naši senioři

Při čtení farního zpravodaje jedné brněnské farnosti jsem se s podivem dověděla, že rok 2012 byl vyhlášen rokem aktivního stárnutí. Pisatel se tam raduje, že i u nich byl v tomto roce založen „Klub aktivních seniorů“. Jedná se o setkávání příslušníků starší generace, kteří mají zájem procvičit si paměť i tělo, získat nové pohledy na život, obohatit sebe i ostatní.

Po přečtení jsem měla velkou radost, když jsem si uvědomila, že v naší farnosti takové společenství máme již od roku 2006 a stále je společenství živé. Scházíme se každé první pondělí v měsíci (až na nepatrné výjimky), a tato setkání jsou vždy oznámena při ohláškách v kostele.

Za dobu trvání našeho společenství seniorů jsme měli mezi sebe pozváno mnoho vzácných hostů. Každý nás zaujal svým vyprávěním. Dnes už je těžké na všechny si vzpomenout.

V letošním roce to byl například jáhen František Bačovský; mládež, která nám vyprávěla o svých prožitcích z celosvětovém setkání mládeže v Madridu, podruhé zas mluvili o svém putování s otcem Pavlem po stopách žáků svatých Cyrila a Metoděje v Makedonii a Albánii. Návštěvou nás poctil i náš bohoslovec Kája Adamec a povídal o tom, jak se dnes žije v semináři.

Abych nezapomněla na velice vzácného hosta, který byl hned na našem lednovém setkání - profesor Petr Piřha.

Náš pan farář, otec Pavel, se s námi zase podělil o své zážitky ze svého lednového studijního pobytu v Americe.

Několikrát mezi nás zavítal i jáhen Ladislav Kinc, který nám například při našem adventním setkání nastínil, jak si máme počínat při výběru svého kandidáta na post prezidenta. Pokud si v takových situacích nevíme rady, pomodleme se a svěřme to Pánu Bohu.

Když nám při našich setkáních ještě zbude chvíle času, procvičíme si rádi mozek, někdy i tělo. Při posledním setkání jsme se učili tance pro lidi, kteří se těžko pohybují, nebo jsou úplně připoutáni na vozík. Bylo to velice zajímavé.

Těšíme se na příští setkání seniorů a zveme tam i vás, kteří jste dosud nenašli odvahu mezi nás přijít.

J. Kolářová

Makedonie

Pořádání farních plesů je fyzicky i psychicky náročná činnost, a proto bylo rozhodnuto, že si organizátoři udělají nějaký výlet. Pan farář přišel s několika návrhy a z nich byla vybrána Makedonie. Je to pro nás země neznámá



a lákavá. Od té naší se liší jak kulturou, tak podnebím i rázem krajiny. Mísí se v ní křesťané východní i západní, muslimové i ateisté. Ještě víc odlišná je sousední Albánie, do které jsme také měli možnost zavítat. Po krajině jsou dodnes vidět upomínky na paranoidního diktátora Envera Hodžu v podobě betonových bunkrů. Ty se mi však zdají zbytečné, protože stav silnic v této zemi je sám o sobě dostatečným obranným prostředkem...

Na přelomu srpna a září jsme se tedy vydali na expedici, která se stala poutí a průzkumnou výpravou. Cílem bylo pátrat po stopách svatých sedmipíčetníků. Pozn. red. - tímto výrazem jsou označováni svatí soluňští bratři Cyril a Metoděj a pět jejich nejznámějších žáků a spolupracovníků - Gorazd, Kliment, Sáva, Naum a Angelár.). Po dvou dnech cesty jsme dorazili do rodného města Matky Terezy, hlavního města Makedonie - Skopje. V následujících dvou týdnech tým osmi odvážlivců zdolával nejvyšší Makedonské hory, pronikl i do tajemného kaňonu u Osumi. Po překonání pásma tekutých písků se dostal až tam, kde končí země a dál se rozprostírá jen mořská pláň, pronikl k hrobům čtyř sedmipíčetníků, potopil se až na dno Ochridského jezera. Objevoval staré kláštery. Jeden z nich byl schován podobně jako indiánské Machu Picchu. Pronikal do tajů kultury a řeči místních domorodců a navazoval s nimi kontakty. Úspěšně prošel všemi prohlídkami a kontrolami nemilosrdných strážců hranic. Přitom všem byla (místy tajně) pořizována v hojné míře dokumentace nutná pro plánování další, větší výpravy. Celou dobu byla patrná ochrana z vyšších pozic od nám dosud neznámé svaté Petky. (pozn. red. Petka Paraskeva, světice pův. z Ikonia)



Zpátky jsme se naštěstí vrátili v plné sestavě. I přes nádherné dva týdny čekal některé z nás největší zážitek až skoro doma: návštěva myčky pro auta. Celou akci jsme plánovali zakončit krátkou návštěvou panny Marie na Vranově. Ta s námi chtěla být o trochu déle, a tak jsme přišli přímo na začátek mše svaté...

Závěrem bych chtěl poděkovat bratrům Lazárkovým za zorganizování celé akce a také mnohým benefaktorům¹.

VN + VP

Setkání „VLÁČKU“ na svátek svatého Václava

Když mi přišla pozvánka na setkání bývalého mládežnického spolča, nyní již lidí středního věku, měla jsem velkou radost. Těšila jsem se, že společně zavzpomínáme na doby, kdy jsme byli mladí, svobodní, bezdětní a podnikali nejrůznější akce v olešnické farnosti i okolí: zpívání při mších s kytarami, diskotéky, plesy, zájezdy, pouťové táboráky, hrané pohádky...

A taky jsem byla hodně zvědavá na ty, které už jsem dlouho neviděla - kde žijí, kolik mají dětí, jaké mají partnery.

Měla jsem také radost, že hned na začátku můžeme společně poděkovat při mši svaté za všechno, co nám spolčo dalo do života a také na hřbitově při krátké pobožnosti zavzpomínat na ty, kteří už nejsou mezi námi.

¹ dobrodinec, dárc

Program celého odpoledne byl skvěle a vtipně vymyšlený. Každý si tam mohl najít to svoje a nikdo se nenudil. Starší děti mohly hrát Na Loučkách lakros nebo si lámat hlavu a přemýšlet nad stolními hrami a hlavolamy v mateřském centru. Na zahradě orlovný byla připravena spousta her a program pro mladší děti.



Dokonce tam přišel i kouzelník. Ti nejmenší se batolili mezi hračkami v Hastrmánku.

A my dospěláci jsme se pak „odlehčení“ od svých ratolestí mohli bavit v sále orlovný. Posilnění výbornou sekanou, cukrovím a kávou jsme vzpomínali a smáli se. Večer, zatímco nejstarší děti měly v klubovně diskotéku a ti nejmenší z nejmenších už spokojeně spinkali v kočárcích, bylo pro

všechny přítomné připraveno promítání dokumentů: „Ze života spolča.“ Nechyběly fotky a videa z plesů, pouťových pohádek a dalších akcí. Některé z našich ratolestí byly viditelně pobavené, jak jejich rodiče kdysi vypadali a co vyváděli.

Bylo fajn se opět potkat a mít čas si povídat. Bylo také velice povzbudivé spočítat caparty ve vagónkách našeho spolčového dřevěného vlaku - přes sedmdesát malých i větších křesťánek, kteří ze spolča „vyšli.“ Ale jak vláček vznikl? Vždycky, když se někdo vdával, ženil nebo odcházel do řádu, tak byl pro něj vyřezaný dřevěný vagónek se jménem. U manželů se přidalo jméno partnera, vagónky se spojily a vytvořily třicetivagónový vlak. A jak čas plynul, do vlaku přistupovaly malé figurky - děti. Spolu s těmi budoucími pasažéry, které už bylo na setkání evidentně vidět, že dřív nebo později přibudou, vychází průměr tři děti na rodinu, to je pěkné. Je velkým požehnáním, že ze spolča vyšel také jeden kněz a jedna žena, která žije zasvěceným životem.

Pro mně osobně bylo spolčo první parta věřících, mladých lidí, kde jsme všichni mohli zažít mnoho legrace, ale také získali skvělé kamarády - někdy i na celý život.

I když nepatřím k té „hlavní vlně“, kdy to ve spolču nejvíce žilo, přesto na něj velmi ráda vzpomínám - nejen kvůli tomu, že i díky němu jsem potkala svého manžela (a nejen já). Ale tohle opravdové společenství bylo pro mě takovým malým a velmi důležitým semínkem víry.

Až teď, ve chvíli kdy mám vlastní děti, si daleko víc uvědomuji, jak je pro mladého člověka důležitá dobrá parta. Dobrá parta věřících vrstevníků. Kéž naše děti mají stejné štěstí jako my!

Jana Kadlecová



Blahořečení ČTRNÁCTI PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ



12. října 2012 se uskutečnilo v Praze v katedrále blahořečení 14 mučedníků z františkánského řádu. Tito mniši pocházeli z různých zemí Evropy. V Praze tvořili jednu komunitu a sloužili pokorně tamnímu lidu. Když v roce 1611 vzplála nenávisť proti řeholníkům, františkáni u Panny Marie Sněžné se neuchýlili do poklidného ústraní, ani nepožádali o ochranu, ale zůstali věrni své každodenní službě a uprostřed ní odevzdali svůj život Bohu i prolitím své krve. Pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka zdůraznil, že blahořečení 14 pražských mučedníků je důležité nejen pro církev, ale pro celou společnost. „Žijeme v době, kdy naříkáme nad hrubostí, nečestností či nepoctivostí a chybí nám lidé, kteří by byli nositeli takových univerzálních hodnot. Pobití františkáni jsou ukázkou toho, že se dá žít i jinak, než jak to nyní děláme. To je poselství, které může oslovit i světskou společnost“.

Z Olešnice jsme na slavnost blahořečení putovali několika způsoby: několik farníků společným autobusem, několik rodin vlakem, mládež s panem farářem jela čtyřmi auty.

Putování mládeže začalo už v pátek. Večer jsme se v kostele Panny Marie Sněžné zúčastnili koncertu klarinetů se světelnou performací. Vstoupili jsme do setmělého kostela. V jeho středu bylo na zemi obrovské zrcadlo pokryté vodou. Na zrcadlo svítil reflektor, umělci podle rytmu hudby hýbali vodou. Stíny vlnek a kapek se odrážely a kreslily na stropě kostela zvláštní obrazce. Po programu jsme v kostele ještě chvíli zůstali a společně jsme se pomodlili.

V sobotu ráno jsme přišli zavčas na hrad do katedrály svatého Víta. Právě probíhala modlitba růžence v jazycích podle původu mučedníků: francouzsky, španělsky, německy, italsky a holandsky. Někteří se mohli k modlitbě připojit, druzí jsme hádali, o který jazyk se asi jedná. Mši svatou sloužil kardinál Angelo Amato. Koncelebrovali Dominik kardinál Duka, Miloslav kardinál Vlk a asi 300 dalších kněží, mezi nimi i náš pan farář. Při mši svaté byly přítomny tělesné ostatky mučedníků (relikvie) uložené ve velkém dřevěném relikviáři, který neslo šest františkánů. Tyto relikvie je dnes možné vidět v klášteře Panny Marie Sněžné. Nad hlavním oltářem byl odhalen velký obraz znázorňující život a umučení těchto františkánů. Na světlém žlutém pozadí je seskupeno čtrnáct postav různého věku, vzhledu a výrazu v obličeji. Ze čtyř stran na ně dorážejí černí ptáci představující zlo, které se obrací proti lidem, jež vyzařují jednotu, svornost a vzájemnou lásku. Nad touto komunitou je umístěna zelená ratolest, ovoce života a oběti zasvěcených lidí. Ještě výše nad nimi je bílá holubice - symbol Ducha svatého, jež posiluje, posvěcuje a koná všechno dobré. Bohoslužba byla doprovázena krásnými zpěvy sboru, který řídil Josef Kšica, synovec našeho bývalého pana faráře Františka Kšici. Po mši svaté jsme vylezli na kůr, prohlédli si varhany a zazpívali Magnificat.

Pak jsme se prošli Prahou, společně vyfotili a potkali několik známých lidí. Odpoledne náš program pokračoval v klášteře Panny Marie Sněžné. Ten se nachází jen několik kroků od Václavského náměstí. Tam jsme si měli možnost prohlédnout výstavu o životě zmíněných mučedníků: o společenské situaci té doby, o původu jednotlivých bratří, o historii jejich ostatků a procesu blahorečení. Vystaveny byly i předměty, které používali, krásná socha Panny Marie a ostatní návrhy na hlavní obraz blahorečení. Cesta vedla také přes refektář, kde jsme si pochutnali na dobrých koláčcích.

Po té nás ještě jeden velmi ochotný františkán provedl klášteřem. Ukázal nám zákristii, kde je seznam všech bratří, kteří v tomto klášteře kdy žili a zemřeli. Na prvních místech jsou tito blahorečení mučedníci. Prošli jsme chodbou, kde se před sochou Panny Marie modlil bratr Girolamo a kde ho usmrtil rozzuřený dav. Mohli jsme vyjít i na kůr kostela a na konec i na klášterní půdu, kde pro novice hledal útočiště vikář konventu, Bedřich Bachstein. Při východu z klauzury jsme museli hledat někoho, kdo by nám otevřel zamčenou bránu a my se mohli dostat ven, do pražských ulic.



Večer nás čekal ještě jeden příjemný kulturní zážitek, který byl součástí slavnostního programu: koncert skupiny Hradišťan na čele s Jiřím Pavlicou. Ten už skončil hodně pozdě. My jsme se pak v noci šťastni vrátili domů.

Marta Halvová

Misijní klubko

Stejně jako školní rok, začalo po prázdninách fungovat i Misijní klubko. Nejdřív jsme se scházely v kavárně KFC Rafael, protože v klubkové místnosti se dodělávaly malé finální úpravy - dlažba na podlaze - a aby nám nebyla zima, zabudovávala se kamna.

My jsme se zatím pilně připravovaly na misijní jarmark, který proběhl v neděli 21. října v rámci Misijní neděle. Jarmarku předcházela vigilie. Ta probíhala v sobotu, v předvečer Misijní neděle na celém světě. Vytvořil se tak tzv. Misijní Most Modlitby. My jsme se sešli večer v kostele, pomodlili se růženec za misie, zpívali, adorovali... Nakonec si každý mohl vzít lísteček, na kterém byl citát z písma.

Během jarmarku jsme nabízely drobnosti, které jsme během roku vyrobily. Nechyběl ani oblíbený stánek se sladkým a slaným pečivem. Tentokrát jsme dokonce rozšířili nabídku o květiny. Protože nebylo zrovna teplo, mohl se jít každý ohřát do kavárny, kde na něj čekala káva nebo čaj a dobrá bábovka. S jarmarkem nám pomohli také ministranti, kteří si připravili například čištění bot.

Vybralo se přes 21 000 Kč, které poputují na misie. Všem, kteří přispěli finančně, modlitbou nebo nějakým jiným způsobem, mockrát děkujeme.

Nyní už se scházíme v krásně opravené místnosti a těšíme se, až si zde budeme moci pověsit naši klubkovou Pannu Marii, nástěnky a nakreslit misijní postavičky.

Jeden pátek v říjnu jsme však nemohly ani do kavárny, ani do místnosti. Chystala se tady totiž svatba. Nám to ale nevadilo. Obsadily jsme kuchyni a každá z nás si upekla něco dobrého na zub.

A jak vlastně naše schůzky probíhají?

Na začátku se pomodlíme a potom si buď povídáme, vyrábíme nebo hrajeme hry. Nakonec si rozdělíme čtení a přímluvy a nacvičíme písničky na mši svatou, kam společně odcházíme.

Nescházíme se ale jen v rámci našeho Klubka - každý rok na jaře se účastníme Misijního klubání ve Špindlerově Mlýně. Je to víkendové setkání Misijních klubek z České republiky. Máme tak příležitost seznámit se s ostatními, můžeme si vyměňovat zkušenosti a dozvědět se něco víc o misiích. Třeba z vyprávění otce Jiřího Šlégra, ředitele PMDD v ČR, který hodně chudých zemí osobně navštívil.

Na podzim se starší z nás, pod vedením Markéty Bílkové, vydaly do Hoješína u Seče, kde byla duchovní obnova pro dívky od 13 do 18 let, na téma „Na vlnách života!“

Aby to mladším nebylo líto, vydaly jsme se, tentokrát pod vedením Helči Vavrkové, do Prahy, kde se zase konala duchovní obnova pro dívky od 6 do 14 let, na téma „Neboj se, jen věř!“ Po příjezdu nás přivítaly a ubytovaly Školské sestry sv. Františka. Provedly nás po klášteře a ukázaly nám kapli, kde mělo proběhnout zahájení obnovy společnou mší svatou. Byl už večer, takže jsme se krátce seznámily s ostatními a šly spát. Druhý den jsme byly rozděleny do skupinek a vydaly se po stopách 14 pražských mučedníků ke kostelu Panny Marie Sněžné. Měly jsme možnost navštívit kapli, kde jsou uloženy ostatky blahořečených mučedníků, podívat se na půdu kostela i do františkánské knihovny. Pak jsme si povídaly a nacvičovaly scénky na slavnostní závěrečný večer. Další ráno jsme se ve skupinkách připravovaly na mši svatou. Potom už následovalo loučení a cesta domů.

Obě obnovy se nám velice líbily a už se těšíme na jejich pokračování.

Jsmo rády, že máme možnost se společně scházet a těšit se na další aktivity.

H. V.

Farní den

Přiblížila se poslední neděle církevního roku - Slavnost Ježíše Krista Krále (před II. Vatikánským koncilem se tento den slavil poslední neděli v říjnu) a s ní i Farní den. Oslavy farního dne začaly odpoledě ve dvě hodiny svátostným požehnáním, kde jsme děkovali za všechno, co se v uplynulém roce podařilo vybudovat. Ředitel Proglasu Mons. Martin Holík pak požehnal na faře klubkovou místnost (dřív tu byla kotelna), opravenou verandu, nové zastřešení celého dvorního traktu i opravený depozitář.

Zavzpomínal, jak před léty při opravě střechy nad chlěvy podával na žebříku tašky. Za odměnu dostal papírovou tříkorunu a mohl si vybrat, kterou sodovku chce - jestli žlutou nebo červenou. Ale to už jsme odcházeli do orlovny, kde na nás čekal kulturní program a bohaté občerstvení v podobě zákusků, kávy, sekané a jiných dobrot. Protože náš otec Pavel slavil pětatřicáté narozeniny, přednesla děvčata rýmovánku a děti z náboženství parodii na pohádku O Popelce. Na videu mohli přítomní vidět, jak vypadaly budovy, trámy i krytina před a po rekonstrukci. Nás starší potěšilo shlédnutí filmu z farního tábora (snad z roku 1994 nebo 1996), kde jsme mohli vidět a slyšet naše oblíbené kněze - otce Františka a Jaroslava. Harmonikáři Josef Slavíček s žáky Járrou Škorpíkem a Štěpánkem Nechutou zahráli pěkné písničky.

Škoda, že jsem musela jít domů. Určitě bych se byla ráda podívala i na obrázky z Makedonie. Mnozí účastníci setrvali v příjemném prostředí až do večerních hodin. Snad až příště.

JB

Opravy

Na konci nějakého období míváme ve zvyku bilancovat. Ohlížíme se zpátky a zkoumáme, jak se naplnily naše plány. Ke konci se nám blíží další rok budování a oprav ve farnosti, tak mi dovoluťte krátké ohlédnutí.

Jistě dění ve farnosti sledujete, takže jste v obraze, jaká dobrá díla nám bylo dopřáno realizovat. Ale třeba stejně tak jako já užasnete, kolik toho vlastně bylo, když si to tak uspořádáte do výčtu.

Jen pouhá rekapitulace oprav a budování ve farnosti mi dala docela zabrat, a to jsem jistě na něco zapomněl. Takže mi, prosím, odpusťte, co jsem v tom víru buď ani nezaznamenal, nebo bylo překryto něčím jiným.

Stavební ruch se týkal zejména fary. Již zavedené KFC Rafael dostalo nový kabát v podobě vnější omítky s dočištěním římsy. Bylo dovybaveno plynovými topidly (wawky) a ozdobeno kovanými stropními svítidly. Hotový je i reliéf s Rafaelem a dřevořezby, které ještě nebyly v KFC instalovány.

Do nového se oblékla celá fara i s ostatními částmi svého dvorního traktu a stodolou. A to díky realizaci projektu depozita liturgických předmětů, se kterým jsme uspěli v dotačním řízení a získali prostřednictvím MAS Boskovicko plus finanční prostředky ze SZIF.

Výsledkem je, že fara má všechny střechy opravené a pokryté novou krytinou, opravené jsou všechny vnější omítky, vyměněné otvorové prvky.

Možná si ještě vzpomenete, jak budova fary ožila novými barvami. Věřím, že ožijí i nově zřízené prostory pro uložení starých liturgických předmětů. Zbývá ještě doladit přístup do dvora z uličky za stodolami.

Jihomoravský kraj nás letos finančně podpořil také. Díky tomu bylo možné zajistit statiku kleneb v prostoru bývalé kotelny. Objekt byl stažen ocelovými lany a klenby podepřeny novým klenebným pásem. Po vymalování, dokončení podlahy a vydláždění si za čas už ani nikdo nevzpomene na všechny ty navrhované způsoby zajištění praskajícího stropu.

Dokončeny byly i různé dodělávky po předchozích zásazích a nově vymalován průjezd. V následujícím roce bude snad dokončeno i ono toužebně očekávané WC, které je z průjezdu přístupné.

V souvislosti s farou ještě jedna důležitá zpráva - má kompletně novou elektroinstalaci. S elektroinstalací se pracovalo i v kostele společně s úpravou ozvučení. Stalo se tak v rámci příprav na jeho nové malování.

Připraven je také záměr opatřit problematické zavlhající části zdiva, zejména sokl severní stěny, povrchem na principu provětrávané fasády. Snad se osvědčí lépe než drahá speciálně vybraná sanační omítka v presbytáři. Na vnějším soklu fary už poměrně úspěšně odolává několik let.

Přípravné práce - zejména otlučení strávených omítek - byly podníceny dalším významným počinem. Po mnoha letech plánů a snah se za přispění Jihomoravského kraje podařilo opravit varhany. To jsou ty nejviditelnější změny. Jsou ale znát i výsledky práce skryté, které možná ani nevnímáme. Úklid v kostele i na faře, občerstvení pro brigádníky, administrativa spojená s financováním nebo péče o hřbitovní kostel,...

Takže, jak je vidět, ani letos jsme si moc neodpočinuli a budovali a opravovali a budovali. Poděkování si jistě zaslouží všichni, kdo se na uvedených dílech jakkoliv podíleli. A tak si ani kromě firem pana Musila, Tesaře, Kadlece, Doskočila, Soukala, Horáčka a Hromádka netroufám jmenovat další jednotlivce. Určitě bych na někoho zapomněl, a to by bylo nespravedlivé.

Tváří v tvář podařeným dílům i některým překonaným peripetiím, které je provázely, znovu vnímám obrovskou Boží podporu. Bůh budiž veleben! Ať všechna podařená díla jsou především svědectvím o jeho slávě a náklonnosti k nám a přinášejí našemu farnímu společenství užitek, radost a jednotu.

S takovouto podporou v zádech lze hledět i do budoucnosti a těšit se třeba na dokrášlení farního dvora, které je mimo jiné v plánu.

J. Kánský

Výlet do divadla

V neděli 2. prosince. jsme se Sedmikráskem vyjeli do Brna podívat se na divadlo. Za sebou jsme nechali Olešnici, která se připravovala na adventní trhy. Byla totiž první neděle adventní. Cesta autobusem utekla rychle a najednou už jsme procházeli náměstí Svobody, kde jsme načerpali trochu předvánoční atmosféry. Stojí tam velký dřevěný betlém i vánoční strom - je to nádhera! A pak jsme už zamířili do divadla Radost.

Představení bylo pěkné a hlavně legrační - pohádka o Červené Karkulce. Na začátku to teda moc na Karkulku nevypadalo, ale přece jsme se dočkali. Velkou novinou pro nás bylo, že cestou za babičkou Karkulka potkala zajíce Karla, hlemýžďe a nakonec známého vlka. A jak to všechno dopadlo? No přece dobře! Vlk sice sežral babičku i Karkulku, ale naštěstí se přece jen objevil myslivec a obě zachránil...

Domů jsme se vrátili unavení, ale spokojení. Nic není krásnějšího, než pohled na spokojené děti, které byly výletem nadšené.

Milena

Kněžské svěcení jáhna Josefa Peňáze v Litoměřicích

V den slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, 8. prosince letošního roku byla v Litoměřicích, v katedrále sv. Štěpána, velká sláva. Byli zde vysvěceni na kněze dva jáhni, jeden z nich - Josef Peňáz - pochází z Vysočiny - ze Slavkovic u Nového Města na Moravě. I my z farnosti jsme měli možnost se zúčastnit této slavnostní mše díky našemu jáhnu, který zorganizoval autobusovou pout'. Z Olešnice a blízkého okolí nás jelo sedm.

Duchovní přípravou na slavnost pro nás byla cesta autobusem do Litoměřic, na které jsme se modlili dva růžence za vlast a na své další úmysly a Korunku k Božímu milosrdenství. Zpívali jsme a vnímali duchovní slovo našeho jáhna. V pět ráno jsme ve Slavkovicích, v kostele Božího milosrdenství, prožívali ranní chvály. Po cestě ze Slavkovic jel v každém autobuse jeden kněz (o. Pavel Habrovec, o. Tomáš Kazaňsky a o. Artur), který v autobuse poskytoval svátost smíření.

Kněžské svěcení a vůbec celá slavnostní mše byla velkým krásným zážitkem. V katedrále byla sice dost velká zima (vzpomínali jsme na teploučko našeho chrámu v Olešnici), ale zážitek svěcení jáhnů na kněze a kázání biskupa Jana Baxanta se nám hluboko otiskly do srdce. Otec biskup v závěru vyřkl bolavou otázku církve u nás: „Kdo zaujme v semináři místa po těchhle jáhnecích?“ Proto bychom se měli neustále modlit za nová a trvalá kněžská a řeholní povolání.

Novokněz Jan Peňáz bude sloužit jako jáhen v Liberci. Město má asi pětadvacet tisíc obyvatel, ale věřících je asi jen jako v Olešnici. Litoměřické diecézi se přezdívá „kamenolom pro kněze“ – mají zde velmi těžkou službu. Na jednoho kněze tu někdy připadá i čtrnáct farností. Je to duchovní poušť a já obdivuji novokněze, že do těchto míst jdou sloužit.

Po slavnosti v katedrále jsme se občerstvili dobrým obědem a pokračovali dál v našem poutním programu. Prohlédli jsme si děkanský kostel Všem svatých, pomodlili se v něm litanie ke Všem svatým a jeli do Staré Boleslavi. Zde jsme v chrámu Kosmy a Damiána uctili svatováclavským chorálem svatého Václava, který na těchto místech byl svým bratrem zavražděn. Pak jsme se poklonili před relikviářem blahoslaveného Karla I., posledního vládnoucího Habsburka, zazpívali Loretánské litanie a vyslechli si poutavý výklad místní průvodkyně. Ve Staré Boleslavi jsme ještě navštívili kostel Nanebevstoupení Panny Marie a poklonili se jejímu obrazu - Paládiu země české.

Cesta zpátky autobusem trvala asi tři hodiny, přesto nám uběhla při modlitbě zbývajících růženců (za rodiny a za církve) a při duchovním slově našeho jáhna velmi rychle. Při posledním růženci jsme si řekli, že modlitba všech čtyř růženců a Korunky k Božímu milosrdenství je dar Panně Marii, diamant pro naši nebeskou matku. Zároveň je velkým obdarováním nás všech. Ale není to o odhrkání modliteb, mám na mysli modlitbu celým srdcem. Rozhovor, který má své naplnění jen ve spojení s naším denním životem.

Bohu díky

K Vánocům neodmyslitelně patří koledy. Kolik toho o nich víte? Otestujte své znalosti.

1. Ve kterém století se objevují první záznamy o patrně nejznámější české koledě Narodil se Kristus Pán?

- a) 13 b) 15 c) 17

2. Oblíbená anglická koleda Good King Wenceslas, kterou my známe jako Dobrý král Václav, má české kořeny. Hudba je přejatá z latinské jarní koledy Tempus adest floridum (květnatý přichází čas) ze sbírky Piae cantiones (zbožné zpěvy) od Theodorica Petra z Nijlandtu. Trojjazyčnou (německou, českou a latinskou) báseň Sankt Wenceslaw und Podiwin, kterou do Good King Wenceslas přeložil John Mason Neale, napsal:

- a) Pavel Jurkovič
b) Václav Alois Svoboda
c) Václav Hanka

3. Významný český barokní skladatel Adam Václav Michna z Otradovic, jehož vánoční písně jsme u nás před pár lety zpívali na půlnoční mši svaté, napsal velmi známou koledu Chtíc aby spal, ve které používá pro Ježíška mnoho označení a přirovnání (je jich přes 20). Z následujících možností vyber tu variantu, ze které jsou všechny výrazy použity v písni Chtíc aby spal.

- a) zahrádka, koruna, sladká útěcha
b) hovádko, perlička, růže
c) nevinátko, lilie, loutna

4. Jednou z dalších Michnových koled je Vánoční hospoda. O čem se v této koledě zpívá?

- a) O tom, jak pastýři zapíjeli v hospodě narození Ježíška
b) O přibytku, ve kterém se Ježíšek narodil
c) O tom, že hospodští nechtěli nechat svatou rodinu ubytovat se v jejich hospodě



Olešnická farnost Vás co nejsrdečněji zve na

TRADIČNÍ PLES

který se koná 26.1.2013 ve 20,00 hodin
v Kulturním domě v Olešnici.

předtančení, bohatá tombola
a další příjemná překvapení čekají jen na Vás.

K poslechu a tanci hraje Bystřická kapela.

Internetový předprodej vstupenek bude zahájen 1.1.2013 na farních webových stránkách (<http://olesnice.katolik.cz>), u paní Musilové v obuvi od 14.ledna 2013.

Poutní výlet rodin s dětmi

Ve středu **8. května 2013** se vydáme na tradiční poutní výletování. Tentokrát na **Velehrad**. (Tato obec se svým způsobem stane v roce hlavním místem oslav cyrilometodějského výročí. Komplex je nově opraven a je zde zbudováno několik nových poznávacích cest, na které se vydáme za poznáním a povzbuzením víry.)

Rok víry - Biblické hodiny

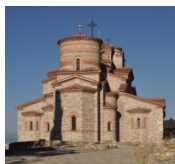
Každou středu večer jsou na faře. **Všichni** - nejen lektoři - jste srdečně zváni k modlitbě a rozjímání nad Božím slovem následné neděle.

Farní - poutní a poznávací - zájezd do Makedonie a Albánie 7. - 14. 6. 2013

po stopách žáků a následovníků našich věrozvěstů Cyrila a Metoděje

1.den 7.6.2013 pátek

Odjezd z Olešnice v odpoledních hodinách směr Brno - Bratislava - Budapešť - Bělehrad, to znamená přejezd přes Slovensko, Maďarsko a Srbsko do hlavního města Makedonie Skoplje.

2.den 8.6.2013 sobota

Příjezd do Skoplje v ranních hodinách. Prohlídka hlavního města Makedonie - Kamenný most přes řeku Vardar, chrám sv. Spas (Nejsvětějšího Spasitele), mešita Mustafa paši, lázně paši Dauta, náměstí Makedonia, památník Alexandra Makedonského, kostel sv. Klimenta, rodný dům Matky Terezy - mše svatá, tržiště Bitbazar. Po cestě do Ohridu zastávka u kláštera sv. Jovana Bigorského. Potom pokračování do místa působitiště žáků svatých Cyrila a Metoděje do města Ohrid, na břehu kouzelného Ohridského jezera, kde bude naše ubytování po celou dobu pobytu.

3.den 9.6.2013 neděle

Po nedělní mši svaté strávíme celý den v Ohridu. Zde působili svatý Kliment a svatý Naum, žáci sv. Cyrila a sv. Metoděje. Obrovský význam a náboženskou a církevní tradici dokládá velký počet kostelů a klášterů ve městě i kolem celého jezera. Prohlédneme si bývalou arcibiskupskou katedrálu svaté Sofie, kostel sv. Jana Kaneo, sv. Klimenta a sv. Pantelejmona s ostatky sv. Klimenta Ochridského. Je zde i římský amfiteátr a mohutná pevnost, kterou dal vybudovat car Samuil. Kostel sv. Bohorodičky Perivleptos - vzácné fresky (případně muzeum ikon). Můžeme zkusit, dle počasí, zda je možné se v jezeře vykoupat.

4.den 10.6.2013 pondělí

Tento den podnikneme cestu k druhému krásnému jezeru, k Prespanskému jezeru, to se rozkládá na hranicích třech států - Makedonie, Řecka a Albánie. Po návštěvě rybářské vesničky Stenje budeme pokračovat přes hory národního parku Galicica do kláštera sv. Nauma, při přejíždění je nádherný pohled jak na Prespanské, tak Ohridské jezero. Klášter, který založil sv. Naum, patřil k nejvýznamnějším centrům křesťanské víry a učenosti. Jsou zde i ostatky sv. Nauma. Od kláštera je možné dojít pěšky k pramenům řeky Drin.

Je možný i přejezd člunem ke kostelu sv. Zauma s obrazem Matky Boží. Zpátky od sv. Nauma do Ohridu můžeme také použít lodi a vychutnat krásu Ohridského jezera.

5.den 11.6.2013 úterý

Vypravíme se na celodenní výlet do Albánie, hlavní cíl našeho putování bude albánské město Berat ve střední části Albánie, nazývá se také albánský Bělehrad, je nejkrásnějším, ale také nejstarším městem Albánie a je zapsané na seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Má dvě křesťanské a jednu muslimskou část. Je to významné centrum albánských křesťanů s velkým počtem kostelů s jedinečnou výzdobou. Muzeum Onufriho (nejvýznamnější albánský malíř 16. a 17. století) jeho úžasná díla jsou i v kostelech citadely. Území kolem Berátu je bývalá součást ohridské církevní správy. Nachází se zde také ostatky sv. Gorazda a sv. Angelára. Při cestě zpátky, dle časových možností a počasí, bud' zastávka v albánském městě Elbasan nebo koupání na mořské pláži.

6.den 12.6.2013 středa

Uskutečnime polodenní výlet do národního parku Pelister, zajedeme do vesničky Malovište, což je živý skanzen v horách, kde se zastavil čas a navštívíme kostel sv. Petky. Odpoledne po návratu ještě věnujeme poznávání Ohridu.

7.den 13.6.2013 čtvrtek

V dopoledních hodinách odjezd z Ohridu, cestou zastávka ve městě Prilep, vystoupáme do bývalé pevnosti Markovi Kuli, kde na vrcholu je Kříž Tisíciletí s nádherným výhledem na město a okolní hory. Také by bylo ještě možné navštívit na závěr naší pouti klášter Traskavec s kostelem Matky Boží (sv. Bogorodica). Krátkou zastávkou na vykopávkách Stobi, ty leží už u dálnice, ukončíme náš program. Potom se už vydáme k domovu, opustíme území Makedonie a pojedeme stejnou cestou jako jsme přijížděli přes Srbsko, Maďarsko, Slovensko.

8.den 14.6.2013 pátek

Předpokládaný příjezd do Olešnice bude v ranních hodinách.

Cena 5000,-

Cena zahrnuje: ubytování po celou dobu pobytu ve městě Ohrid (dvou, tří i více lůžkové pokoje), polopenze, autobusová doprava, služby průvodce, pojištění cestovní kanceláře pro případ úpadku

Přihlášky se zálohou 1500,- Kč přijímá do konce ledna 2013

Jarmila Sobotková, tel 606127135.



Naši milí čtenáři,

děkujeme za Vaši přízeň a podporu během roku 2012 a upřímně Vám přejeme pozeňnané, pokojné a radostné Vánoce. Ať sílí Vaše přátelství s narozeným Božím Synem, aby ve Vás mohl konat dobrá díla, naplnit Vás hlubokou radostí, nadějí a láskou.

Věříme, že i rok 2013 bude pro Vás pozeňnaným a těšíme se na všechno, co budeme společně (i za pomoci stránek našeho zpravodaje) s Vámi sdílet.

Vaše redakce

SLOVO OTCE BISKUPA VOJTĚCHA K VÁNOCŮM

Milé sestry, milí bratři,

využívám této neděle, abych vás všechny pozdravil a popřál požehnaně prožité adventní dny a stejně tak i požehnaně prožité svátky narození našeho Pána Ježíše Krista.

Obojí předpokládá objevit a přijmout křesťanského ducha adventu a v návaznosti na to také Vánoce. Nejde o rozdělení něčeho *zbožného*, jako je duchovní život, a toho *bezbožného*, což jsou nákupy, úklid, pečení a další předsváteční záležitosti. Křesťanský duch právě naopak ovlivňuje moudré spojení obojího. Žijeme přece vnitřním životem vyvěrajícím z víry, která je posilována modlitbou, svátostmi a bohoslužbou, ale zároveň ve společenství svých rodin i ostatních lidí. Útěk z vnější reality a uzavření se v nějaké nepozemské zbožnosti, nebo naopak podcenění duchovního rozměru a splynutí s tím, co dělají všichni, je nejen jednostranností, ale i slepou uličkou, která nikdy nevede k tomu, co se líbí Bohu a kde je možné nacházet pokoj a radost.

Inspiraci k moudrému prožití času, který je před námi, slouží liturgie, duchovní obnovy, společná modlitba v rodinách, přijetí svátosti smíření, pozornost k blízkým nemocným a osamělým. A rovněž tak i kulturní programy, které přibližují a zpřítomňují poselství adventu a Vánoc, jako jsou adventní a vánoční koncerty, besídky či návštěvy betlémů.

Vánoce jsou dobou, kdy máme pochopit, prožít a oslavit, že Bůh je láskyplný a štědrý a že je nám blízko. Pokud věnujete čas a úsilí adventní duchovní přípravě, jistě se to projeví v hloubce prožití Vánoc. Inspiraci vám, vašim přátelům a známým mohou nabídnout i nově zřízené internetové stránky KrestanskeVanoce.cz.

Provázím vás všechny v modlitbě a žehnám vám.

Váš biskup Vojtěch

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni

dne 24.11.2012 Natálie Sedláčková

nar. 25.12.2010 v Brně

dne 9.12.2012 Marek Riedl

nar. 17.6.2010 v Boskovicích



Do stavu manželského vstoupili

dne 6.10.2012 Jana Vodáková a Lukáš Báča

dne 3.11.2012 Anežka Ostrá a Miroslav Balcar



Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 29.11.2012 paní Eleny Jančovou, nar. 15.5.1942

dne 1.12.2012 paní Libuši Kintrovou, nar. 7.2.1920



Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.